

**Daniël Robberechts x Jean-Luc Nancy:
liefde en lichamelijkheid van een 'schrijvende' in *De grote schaamlippen***

In *De grote schaamlippen* (1969) spant Daniël Robberechts zich in om te zorgen dat 'de lezers [...] zich aan de hand van [zijn] geschrift geen vals beeld [zouden] vormen van het werkelijke leven' (54). Het boek is opgezet als een katholieke schuldbelijdenis ('door mijn schuld, door mijn grote schuld'), waarin Robberechts verschillende van zijn door het katholicisme als zonden aangemerkte daden opbiecht. Deze biecht heeft een zekere bevrijding als motivatie – een bevrijding van schaamte voor deze daden, een bevrijding van Robberechts' schaamte voor 'zichzelf' dus, vgl de titelverklaring van het boek: 'De met de lippen beleden en daardoor goeddeels overwonnen schaamte' (182).

Aangezien de daden waarover *De grote schaamlippen* handelt stuk voor stuk liefde (voor mensen van hetzelfde geslacht, of gebrek aan liefde voor naasten) en lichamelijkheid (overspelige verlangens, masturbatie) betreffen, zijn het met name de door het katholicisme ingegeven opvattingen van liefde en lichamelijkheid waarvan Robberechts zich met *De grote schaamlippen* probeert te bevrijden. Deze presentatie peilt waar Robberechts' literaire bevrijdingspoging lijkt te slagen en waar die strandt door het boek te lezen naast Jean-Luc Nancy's ontologie van het lichaam in *Corpus* (1992) – een tekst waarin de katholieke eucharistieviering ('neem en eet, want dit is mijn lichaam') een belangrijke rol speelt – en diens deconstructie van het christendom in *La décloison* (2005).